

ПУТИН „ОТКРАДНА” БЪЛГАРИЯ ОТ АМЕРИКА И РЕАЛИЗИРА С ТОВА ГОЛЯМ „КАЧЕСТВЕН ХОД” ЗА РУСКОТО ВЛИЯНИЕ В СВЕТОВНАТА ГЕОПОЛИТИКА

д-р Жорж Хадад

Авторизиран превод от арабски:

д-р Киряк Цонев

До Втората световна война оста на световното съперничество се въртеше около Европа, която от времето на древния Рим е смятала себе си за „център на света”. Основните европейски държави си разделят „останалия свят” (без Северна Америка) на колонии, „зони на влияние” и „зони на икономически интереси”. Америка участва във вътрешноевропейските сблъсъци като зрител, съюзник или съучастник, но при всички случаи тя е „възползващ се” от вътрешните „крвопускания” в „Стария свят”.

Към края на Втората световна война, която доведе до пълно поражение на държавите от „Оста” и до изтощение и крайно отслабване на останалите европейски държави, Съединените щати се отказаха изцяло от традиционната си политика на самоизолация и излязоха на преден план, като застанаха, въпреки острите идеологически различия, на страната на Съветския съюз. Двете свръхдържави изпъкнаха като най-силните икономически, политически, идеологически и военни полюси на света. Световното съперничество се оформи около тези два полюса в т.нар. студена война, която завърши с вътрешния крах на Съветския съюз.

В годините след войната онова, което се нарича в България Близък изток (или арабски свят), започва да играе ролята на трети център, различаващ се с редица специфични черти от основния международен сблъсък. Според нас основната цел, обявена гласно или не, на основния световен сблъсък е кой да завладее този толкова богат регион, който с природните си богатства има изключително географско, икономическо, политическо, културно, цивилизационно и религиозно значение в древната и съвременната история. Фактите са показали, че който е хегемон в „Средния изток” (по американската терминология) или „Близкия и Средния изток и Северна Африка” (по европейската терминология), той ще може да претендира за власт над света.

Преди Първата световна война османската власт в Турция играеше замаскираната роля на фалшив представител (а на дело – грабител) на Ориента и на „истински представител” (на дело – агент и „опашка”) на еврейските спонсори на Запада. Войната я ликвидира като такъв фактор и я превърна в държава от втора категория. Постепенно международният

сблъсък се върна в основния си исторически канал – на свързаните помежду си съперничество и сътрудничество между Ориента и Запада в най-широк план, който сега е възпален от една страна във възможността за сближение между арабите, Русия и Европа, а от друга – от съдбоносния сблъсък между Съединените щати и Близкия изток, и то след като Америка се превърна за един може би по-дълъг, а може и по-кратък период, в най-големия и единствен полюс на света.

Сега Близкият изток се превърна в представител на целия свят в съпротивата му срещу Америка, съвременната Римска империя, тъй като той единствено воюва с еврейско-западния „Троянски кон“, какъвто е в момента Израел в Близкия изток.

Новите колониалисти настъпват и атакуват арабите в собствения им дом. Те грабят богатствата им с най-неприкрити методи. Работата стигна до там, че откраднатият от Ирак петрол се транспортира към САЩ не за нуждите на пазара, т.е. за преработка или продажба, а за складирането му за нуждите на невидимото бъдеще, като го изливат в изчерпаните или полуизчерпани американски петролни кладенци. Просто САЩ поради своята природна същност не могат да променят с каквото и да е основната природа на империализма и вече са заели изцяло мястото на западните колониални империи.

Единствената от бившите велики сили, която все пак предприема някакви ходове за противопоставяне на САЩ и на разширяването на американското влияние в рамките на едно оформящо се ново световно съперничество, е Русия. Тези ходове невинаги са оформени като пряко военно или политическо противопоставяне, макар че такова не липсва, те са много по-гъвкави от миналото и много по-прагматични.

Нека тук припомним въпроса, който Кисинджър отправя към саудитския крал Фахд във връзка със съветската инвазия в Афганистан: „Според вас кой ще победи в Афганистан?“, на което той отговаря с усмивка: „На чията страна ще застанете вие!“. Обаче каквото и да е казал Кисинджър, крал Фахд не се прелъсти постепенно да увеличи саудитската подкрепа за „муджахидините“ в Афганистан, водени от саудитеца Бен Ладен, и бавно и последователно нормализира отношенията си с Москва.

Сега ситуацията е друга.

През месец януари бяха осъществени две основни посещения, които привлякоха към себе си световното внимание. Американският президент Джордж Буш посети Израел, „палестинските територии“, Египет и арабските страни от Залива. По същото време руският президент Владимир Путин бе в малка България.

Единственото общо или сходно в двете посещения бе, че и двамата президенти преживяват последните месеци от своите мандати. Прояви се и огромното различие между американската „демокрация“ и руската

„недемокрация”. Докато Буш остави зад себе си карнавала на борбата между „петлите” – кандидати за предстоящите президентски избори на двете партии, Демократическата и Републиканската, Путин взе със себе си най-вероятния кандидат за бъдещ президент Дмитрий Медведев, първи заместник-премиер, като при това последният пристигна със самостоятелен самолет два часа след него, което никак не намалява шансовете му за президентската надпревара.

Посещенията на Буш бяха от една страна успех, а от друга – провал.

Той се опита да привлече арабските си домакини в противопоставянето му на Иран, но се провали, не успя да убеди съюзниците си в района, че Америка ще води война с Иран „вместо тях”, подобна на войните в Афганистан и в Ирак. Той се провали и в опитите си да убеди благоденстващите си съюзници в Залива поне да се обявят срещу Иран. Причините за този провал са, че САЩ, които доведоха някога партията Баас и Саддам Хюсеин на власт в Ирак, не са вече в състояние да съживят нито Баас, нито Саддам. Между всички управници в региона никой не притежава нито глупостта, нито тщеславието на Садамовия режим, който би могъл да запълни вакуума, оставен от Саддам, тръгнал на война с Иран, фактически изпълнявайки американска поръчка, а после, когато прояви най-малко непослушание, стана пръв враг на Америка.

Колкото до посещението в Израел и в „палестинските територии”, то показва, че дори тези арабски режими, които притежават нефт, газ, хиляди милиарди долари, депозирани в американските и европейските банки, географско пространство на континенти, морета и океани, стотици милиони жители, деца, хвърлящи камъни в Палестина, герои на съпротивата в Ливан, Палестина и Ирак, цивилизационна, човешка и духовна връзка с ислямските народи, всички те – тези арабски държави, с техните реакционни, прогресивни, национални, революционни и агентурни режими – не са в състояние да притиснат Джорж Буш, който да повлияе на Израел поне да спре, най-малкото, избиването на палестинските деца и цивилни и забраната на храна, медикаменти и електричество за Газа.

Все пак успех за Буш бяха няколко договора за продажби на оръжия, оценени на около 70 милиарда долара, срещу които той вероятно ще получи солидна компенсация от американския военен комплекс, която ще му позволи да благоденства до края на живота си, подобно на баща си, след като вече няма да бъде президент.

Двудневното посещение на руския президент Владимир Путин в България придоби специфично значение не само в регионален, но и в широк международен план. Бяха сключени следните споразумения:

1. За изграждане на нова атомна електроцентрала в района на Белене на стойност 3,8 милиарда евро, които руснаците ще покрият чрез следващи договорености.

2. За железопътен и морски транспорт на пътници през Черно море, което ще улеснява и стимулира туризма и търговията между двете страни или транзитно през тяхната територия.

3. За прокаране на петролопровод през българска територия (така наречения петролопровод Бургас – Александруполис), който ще транспортира петрол от Русия или транзитно през руска територия към Средиземно море през Гърция, без да минава през Турция.

4. За прокаране на газопровод, така наречения „Южен поток“, за транспортиране на природен газ, който ще минава през българска територия към Сърбия, Италия и Западна Европа.

5. За всестранно туристическо сътрудничество.

6. За сътрудничество в областта на културата, просветата и науката.

7. За провеждане на Фестивал на руската култура в България през 2008 г.

8. За транспортиране в Русия на отпадъците от атомно гориво, обработено в лабораториите на български университет.

9. И накрая – един от членовете на руската делегация бе кметът на Москва Юрий Лужков. Той се среща кмета на София Бойко Борисов и с бившия ѝ кмет Стефан Софийски и обеща Московската община да подпомогне Софийската община за изграждането на метрото в София под и над земята.

Заслужава да се отбележи, че търговският обмен между двете страни е нараснал през последния период и е достигнал 3,4 милиарда долара, но търговският баланс е много неравностоен и е в полза на Русия, защото българският износ към Русия се е намалил значително след промените през 1989 г., първите резултати от които бяха разрушаването и ограбването на различните отрасли на българските индустрия и земеделие; положението на българското производство се затрудни още повече след ескалацията на цените на петрола и електрическата енергия, довела до повишаване на цените на българските стоки и отслабване на тяхната конкурентоспособност, особено след като Европейският съюз принуди България да спре работата на АЕЦ Козлодуй, под предлог, че тя била от стар руски тип, подобен на чернобилската станция, избухнала и причинила екологична катастрофа през 1985 г. Министър-председателят Сергей Станишев е декларирал, че българската държава може би ще приватизира (т.е. ще продаде на частни фирми, най-вероятно руски) АЕЦ Козлодуй по начин, при който фирмата купувач да се договори с ЕС за рехабилитацията на централата по модерни спецификации и технологии, приемливи от Европа, за да може да заработи отново.

Разбира се най-важните от тези споразумения се отнасят до енергетиката (петрол, газ и атомна енергия), която е движеща сила на българската, европейската и световната икономика и придобива все по-растящо значение вследствие на нарастващото световно търсене – от една страна, а от друга – вследствие на изчерпването на американските ресурси, ограничаващи възможностите за увеличаване на производството, а също размириците и войните. Всичко това води до повишаване на цените на петрола с много бързи темпове, превъзхождащи многократно темповете на увеличаването на световното производство, на инфлацията и на инвестициите взети заедно.

Според оценките на някои запознати с проблема, би било много трудно, даже изключено, България да посмее да склучи такива споразумения и да направи такава решителна крачка към сътрудничество с Русия, ако не се е присъединила преди това както към враждебния на Русия Атлантически пакт, така и към Европейския съюз, който се намира все още до голяма степен под американско влияние. Подобен ход в сферата на сътрудничеството с Русия непременно би затворил пред България вратата на НАТО и ЕС. Но сега вече е „много късно”. НАТО и ЕС не могат вече да „изключат” България от редиците си, но ще им бъде все по-трудно по-нататък да я „прегльзат”, т.е. да си затварят очите пред нейната възможна роля на „троянски кон” на Русия вътре в НАТО и ЕС.

Споразумението за изграждане на т. нар. газопровод Южен поток предвижда дяловете на собствеността на минаващите през България тръби да бъдат по равно 50:50 за Русия и България, а фирмата собственик на тръбите да бъде регистрирана в България, което значи, че данъците на тази фирма ще бъдат плащани на България извън таксите, които тя ще получава за транзита на природния газ. Специалистите казват, че приходите на България от транспорта на газ през нейна територия няма да бъдат по-малко от 300 милиона долара годишно. Руската страна е обещала растящите нужди на България от газ да бъдат удовлетворявани също от „Южен поток”. Договорът предвижда да бъдат транспортирани 31 милиарда кубически метра годишно за срок от 30 години. Той може да бъде продължаван периодически с още по 5 години.

Наред с това руската фирма Газпром изплати на Сърбия 400 милиона евро срещу 51 % от акциите на Сръбската нефтена компания, която ще участва в реализирането на проекта в рамките на Сърбия. Също така Газпром ще инвестира в Сърбия още 500 милиона евро и мрежата на сръбската фирма за дистрибуция на газ ще бъде свързана с газопровода „Южен поток”.

Решението фирмата за транспортирането на газ по проекта „Южен поток” да бъде регистрирана в България, която ще притежава 50 % от акциите ѝ, освен икономическите изгоди за България, които в сравнителен

мащаб нямат голямо значение в международен план, има голямо политическо значение за нейния суверенитет, защото, поне теоретически, България на равно основание с Русия ще има правото да се разпорежда с газопровода: неговата работа, спиране, поставяне под режим и т.н. Това поставя малката България във важна и определяща политическа позиция спрямо цялата западна Европа и ѝ позволява да диктува политически, икономически и стратегически насоки заедно с Русия в съответствие с висшите национални интереси на двете страни. Ако правим сравнение със западно-ционистката намеса във вътрешните руски дела (особено чрез чеченския проблем) и във вътрешните дела на Югославия, а впоследствие и на Сърбия, които бяха разкъсани и разрушени в интерес на атлантическите планове и съвместните американско-албански мафиотски банди, то трудно е отсега нататък нещо подобно да се случи в България, защото, в случай на всяка заплаха за националната безопасност на България, целият НАТО, особено американските бази и армии, и цялата западна Европа, ще платят много висока цена за своята военна сигурност, особено за своята енергийна и икономическа сигурност като цяло. Положението на България в ЕС ще бъде по-значимо, защото Западна Европа ще се нуждае от България повече, отколкото България ще се нуждае от Западна Европа.

Впрочем американската администрация не е се събудила досега от плесницата, нанесена ѝ от Путин в София.

Руският вестник „Комсомольская правда“ коментира проблема по следния начин: „Путин открадна България от Америка“. Може би по тази причина Вашингтон е отзовал бързо своя посланик от Москва, а в масмедииите, включително в руската телевизия „Вести“, са пуснати слухове, че американският посланик в София, Джон Байерли, ще бъде препоръчан за посланик на Вашингтон в Москва, може би като опит да бъдат свързани нишките, за да „се разбере“ истината за онова, което е станало. Българската неправителствена радиостанция „Дарик Радио“ каза, че назначаването на Байерли в Москва е логично, защото е специалист по делата на страните на бившата съветска формация и че той по-рано е работил на два пъти в Москва, като втория път е бил „втори човек“ в посолството. И преди да дойде в София той е работил като съветник по въпросите на страните на бившата съветска формация при американския министър на външните работи.

Най-изтъкнатият лидер на българската опозиция, бившият премиер Иван Костов, заяви, че „България е станала путинска повече от Русия“ и че „България трябва да бъде европейска“.

Но българският президент Георги Първанов отговори на тези едностранчиви тезиси с думите, че „дилемата „или с Европа, или с Русия“ е фалшива и не съществува... Ние докажахме, че и това, и другото са

възможни. Подписването на големите енергийни споразумения връща нашата страна отново в играта. България отново ще стане стратегически фактор в създаването, защитата и реализирането на европейската енергийна политика”.

Разбира се заемането на мястото на централно звено в енергетиката ще притегли към себе си и цялата верига на европейската и международната политика. Първи сигнал се появи в изказванията на президентите Путин и Първанов в съвместната им пресконференция след подписването на споразуменията. В отговор на въпрос, засягащ Косово, което Америка откъсва от Сърбия (както планира да разкъса Ирак и други арабски страни, под лозунгите на „градивен хаос”, „нов Среден изток”, „демократия”, „правата на човека” и „либерализация”), Първанов отговори: „Това, което ни интересува, е да достигнем единна позиция в рамките на Европейския съюз и проблемът Косово да не бъде нова разделителна линия между страните членки”. А Путин отговори: „Едностранното провъзгласяване на независимостта на Косово би било незаконно и ненормално решение. Русия няма да подкрепи такова решение”.

Руският електронен вестник „Правда” коментира подписването на споразумението за транспортирането на газ „Южен поток” с фразата, че „Путин е насочил троен удар на антируските сили”, тъй като, привличайки България, той е отстранил прозападните Турция и Украйна да играят роля в тази голяма операция.

Накратко може да се каже, че малката България е дала исторически урок на всички арабски страни, взети заедно, по начина как е използвала за свой прагматичен интерес само географското си местоположение в световната геополитическа игра.

Ако прескочим над ограничената българска рамка и погледнем към достигнатите напоследък от Путин споразумения в България през поширока руска и международна призма, ще можем с просто око да видим следното:

1. Русия е навлязла широко в сферата на енергийния пазар (петрол, газ, атомна енергия), опирайки се върху своите собствени възможности, коалиции, своето географско местоположение, простиращо се от китайските граници до централна Европа, и, разбира се, върху своите финансови, икономически и военни мощности, които придават на нейната дума особена „тежест” и „тон”. Нейните действия са по-целенасочени и нейният газово-петролен пазар в Европа няма да зависи от временни фактори, съществуващи в някои средноевропейски държави.

2. Ако свържем тези споразумения с направената от Русия стъпка в навечерието на посещението на Путин в България – да снабди Иран с атомно гориво без да обръща внимание на всички амбициозни и

неоправдани възражения на Америка, ще видим, че тя – т.е. Русия – си е осигурила създаването на единен фронт с Иран в сферата на пазара на енергията (във всичките ѝ видове), а това значи, че Русия ще може отсега нататък да влияе повече от всякога върху Иран при продажбите и транспортирането на енергията – колко, по колко, какво, кога, къде и на кого, независимо от идеологическите, религиозни и т.н. различия. Иранското динамично раздвижване в регионален и международен план показва, независимо от изненадата с газопровода „Южен поток“, че Русия на Путин не стои със скръстени ръце и в блискоизточния регион, а намира начини да раздвижи водите на блискоизточното бласто, да създаде силни течения, намиращи се все още под прикритието на застоялите води.

3. Същото важи и за бившите „съветски“ републики, които също имат енергийни запаси (петрол, газ и може би и уран), но за тяхното експортиране се нуждаят от територията на Русия и на изградената от нея в други държави инфраструктура за износ на енергоносители.

4. Важен фактор е, че Русия, а заедно с нея и България, не представят газопровода „Южен поток“ като алтернатива на проекта „Набуко“, който ще превозва също газ от бившия съветски и от блискоизточния регион. Двата проекта наистина се допълват един друг, при това и двата трябва да преминат през България, която се превръща в един от центровете за европейските нужди от енергоносители. Но и тук забелязваме една дългосрочна руска политика. Все още проектът „Набуко“ е в застой, защото той ще бъде построен тогава, когато неговият обем бъде запълнен изцяло. А за това газът на една или две държави няма да е достатъчен. Нужно е координирано подписване на система от договори с всички държави от Средна Азия и Близкия изток, които произвеждат природен газ. Може би именно това подсказва президентът Първанов в едно от изказванията си по време на последното си посещение в Катар – една малка държава със солидно производство на природен газ – че България може да съдейства за намирането на подходящ начин за прякото транспортиране на газ от Катар към Европа. Свързването на арабския експорт на енергоносители към Европа по тези съображения би повишило отново престижа на България пред арабския свят, пропилян безотговорно от някои български политици през последните десетилетия, и би повишил ролята ѝ на транзитен център не само за тях, но и за транспортни услуги като цяло.

4. От стратегическа гледна точка, ако Русия, Иран и тези „бивши съветски“ ислямски републики обединят своите икономически интереси, те са способни от военна гледна точка не само да защитят сериозно себе си, но и да представляват сериозна заплаха, дори да унищожат с икономически средства всякаква друга сила в света, особено НАТО, начело с Америка и нейния стратегически съюзник в блискоизточния

регион Израел. Последният ще стане „ахилесова пета” за американската стратегия, защото ще остане като „заложник” в юмука на един руско-ислямски съюз, който при необходимост ще може всеки момент да смачка Израел като нищожно насекомо.

5. След рухването на Съветския Съюз Европа вече не се страхува от „комунизма”, следователно не ѝ е необходим вече американският военен чадър. Ако Русия успее да вдигне и енергийния чадър, който Америка налага досега върху Западна Европа, така, че снабдяването на Европа с енергия (петрол и газ) да стане „вътрешно европейско” дело, т.е. руско-общоевропейско дело от особено естество, тогава цялата европейска политика ще става повече от всякога способна да тръгне по курс, по-независим от Америка и от световния ционизъм – нещо, което напълно отговаря на националните интереси на всички европейски и арабски страни, поставени под американска икономическо-политическа опека още от времето на „плана Маршал” и други подобни американски инициативи след Втората световна война.

6. Турция, от една страна, Пакистан – от друга, „консервативните” държави петролопроизводителки (и заедно с тях сега Ирак и Либия) – от трета, които по-рано под една или друга форма са воювали срещу Русия в Афганистан (в името на борбата срещу комунизма) и в Чечня (срещу комунизма и без комунизма), ще започнат да разсъждават по-рационално стратегически, политически и икономически, особено във връзка с енергийната икономика, защото целият руски потенциал в сферата на алтернативната енергия, особено атомната, масово започва да се прилага отсега. Русия е способна да влезе и наистина навлиза като силен играч в пазара на петрол и природен газ, но в същото време е способна да навлезе по-решаващо в сектора на алтернативните енергии, особено атомната. И с това тя ще въздейства върху пазара на петрол и газ в обозримо бъдеще. Иран е схванал в подходящо време тази динамична реалност и започва да „играе” с Русия на това ниво.

7. Очевидно руските интереси в Европа може в известен момент да се сблъскат с интересите на друга страна голяма производителка на природен газ. Става въпрос за Алжир, който съвсем наскоро стана асоцииран член на Европейския съюз, което му дава и някои привилегии в Европа пред Русия. До преди десетилетие той можеше да експортира природен газ само във втечнено състояние с газотанкери по американски технологии. И втечняването, и товаренето, и регазифицирането при продажбата по този начин налагаше изграждането на скъпоструващи свръхмодерни съоръжения в съответните пристанища. Това за известен период дори постави алжирската икономика в кризисно и зависимо от САЩ състояние, особено когато Алжир поиска уеднаквяване на цените на природния газ с този на петрола. Сега този етап е вече минало. Алжир, без

да засяга досегашните технологии, подходящи почти единствено за продажби само в САЩ, изгради свои газопроводи под Средиземно море. Минаващият през Сицилия и Италия вече е достигнал Триест, а този през Испания се готви да прескочи Пиринеите и да влезе във Франция. Сблъсъкът изглежда неизбежен, но той е преодолим. Русия би трябвало да разбере, че времето на диктатите е минало и да намери общ език с Алжир за обща експлоатация на безкрайните европейски газопроводи в интерес на двете страни. Тук не става въпрос дори за делба на европейските пазари, защото всичко може да бъде за обща изгода, а не всяка страна на свой риск да изгражда газопроводи, които в много случаи ще са паралелни. По наше мнение една конкуренция между двете държави, поставена върху здрава основа, би могла да повлияе положително за спадане на цените на енергоносителите в световен мащаб.

Алжирският газ би могъл също при нужда да стигне до България или чрез изграждане на станция на регазифициране по Черноморското крайбрежие, или чрез свързване на газопровода от Триест, през Словения и Хърватска, към Европа и включването му в „Набуко“ или „Южен поток“, което може да стане единствено на територия извън българската. Други алтернативи засега просто не са възможни.

Не бива да се изключва и възможността за „среща“ на руския газ, който се стреми и към Франция, с алжирския газ, който също ще стигне скоро до Франция през Италия или по проектирания газопровод от Алжир под Средиземно море към Франция.

8. Китай успя да воюва с Америка и Запада и да разруши техните търговски прегради със страшната артилерия, която, по думите на Маркс, е артилерията на „евтината стока“, опираща се върху евтината работна сила. Китайската икономика успя да осъществи това благодарение на два фактора. Първият бяха големите предимства на планираната централна икономика (да не кажем „социалистическа“), гарантирана от революционната власт на Китайската компартия. И вторият е, че докомунистически Китай бе много изостанала страна, където милиони, дори десетки милиони хора са измирили от глад годишно. На VIII конгрес на Китайската компартия през 1958 г., т.е. 10 години след като тя е завзела властта, тържествено е обявено за постигнатото велико национално достижение, а то е наистина такова – че в Китай вече никой не умира от глад и че най-бедният китаец може вече да получи поне една порция ориз на ден. Китайската компартия успя да свърже провинцията с града, така че земеделието да стане разновидност на индустрията, зависима от централното планиране. Дневното заплащане на работника от чисто икономическа гледна точка е най-ниското в света. ”Тайната“ на силата на китайската стока е нейната изключително ниска цена, което е резултат на изключително ниската цена на китайската работна ръка.

След като Китай се отвори към Америка, големите американски монополи обърнаха внимание на фалшивата „социалистическа“ структура на китайския режим и използваха желанието му да получава чуждестранни капиталистически инвестиции. По този начин огромни американски и еврейски капитали започнаха да се изливат към Китай. Ако „китайските“ работи продължават да вървят както са днес, то най-голямата икономическо-социална, и политическо-военна заплаха, която в обозримо бъдеще ще застраши цялото човешко общество, е възможността Китай да се превърне в полуколония на американско-ционистките капиталистически монополи (под завесата на американско-китайско „сътрудничество“ или „съюз“) и комбинацията между американско-ционистки монополистически капитал и китайски „пролетариат“ (= евтина работна ръка и евтини армии!).

Главната икономическо-политическо-военна стратегическа „дупка“, от която страда Китай, е неговата нужда от енергия, която трябва да внася от чуждестранните пазари. Китайският гигант без собствени енергийни ресурси не е гигант само с глинени крака, а е изцяло глинени гигант. Движението на Русия на световния енергиен фронт и възможността тя да се превърне в първия световен „играч“ на този фронт, е първата гаранция за „стимулирането“ на опортюнистическото китайско ръководство да обмисли десет пъти преди да се хвърли в обятията на Америка и да разбере, че националната заинтересованост на Китай (и впоследствие продължението на управлението на самото това ръководство, ако то се отзове на тази заинтересованост) е в сътрудничеството с Русия и нейните съюзници и никак не е вероятно Китай да бъде привлечен към американците, които не са влезли и не влизат в никоя страна или регион, без да ги разрушат.

Някои запознати с руските дела казват, че качественият ход, който Русия е реализирала в България на енергийния фронт по посока към западна Европа, много вероятно ще бъде последван от други подобни ходове със съдействието на Иран по посока на арабските, ислямските и африканските страни и със съдействието на Венецуела по посока към Латинска Америка и Канада, за да бъде Америка блокирана енергийно и да бъде тласкана постепенно към отказ от политиката на доминиране, която практикува сега върху всички държави в света с изключение на „путинска“ Русия.